На тебе чекають удома

Служба безпеки України реалізує програму «На тебе чекають вдома», спрямовану допомогти у поверненні на підконтрольну Україні територію громадянам, котрі добровільно відмовилися від участі у т. зв. «ДНР/ЛНР».

Програма розповсюджується на осіб, які:

- готові добровільно відмовитися від участі в терористичній діяльності і співпрацювати з правоохоронними органами України;
- не брали участі у вбивствах, катуваннях, зґвалтуваннях та інших тяжких злочинах;
- мають щире бажання виправити власні помилки чесною працею на благо України.

За програмою «На тебе чекають вдома» СБУ здійснює всебічне сприяння реалізації намірів учасників незаконних збройних формувань т. зв. ДНР-ЛНР добровільно відмовитися від протиправної діяльності й повернутися на підконтрольну територію України, а також забезпечує необхідні комунікації для проведення об'єктивного досудового розслідування, судового розгляду та ухвалення відповідного судового рішення.

Умовами програми СБ України вже скористалися **119** колишніх учасників незаконних збройних формувань. Стосовно **65** осіб судами прийняті рішення про звільнення від кримінальної відповідальності.

Пам'ятайте: завжди є можливість усе змінити!

«Телефони довіри»: 0 800-501-482, (050) 831-26-22, (073) 042-06-02, (0462) 676-208.

Електронна адреса для повідомлень:
doroga_mira@ukr.net

Інтернет-ресурси:
http://dorogamira.org.ua/
https://www.facebook.com/dorogamira

Щедрик, щедрівочка...

Поки чернігівці готувалися до Всеукраїнського свята Кози, на вулицях Київської громади вже лунало «щедрик, щедрівочка». Це гуртківці Чернігівського районного будинку школяра у національному вбранні вітали свою громаду. Вони добре підготувалися. Вивчили щедрівки й віншування. А ще розіграли ціле дійство. І не біда, що школярики поки що зовсім юні. Головне – вони зберігають і поширюють народні традиції та обряди, щиро вітаючи громаду.

***

Олишівська селищна бібліотека-філія запросила родини учасників АТО доторкнутися до традицій українського народу й відзначити улюблене свято в читальній залі книгозбірні. Господинею Щедрого вечора була мама мужнього воїна Андрія Скорохода, яка розповідала про олишівські традиції приготування до Святвечора 13 січня та святкування Старого Нового року.

Авторка цієї розповіді приготувала Щедру кутю та дійство дивовижно-чарівного Щедрого вечора.

На цьому родинному святі з радістю зустрічали щедрувальників із зіркою, Меланку та Василя, Козу, Ведмедя і Цигана, Діда Мороза та Снігуроньку. Ох і весело ж було! А всіх героїв майстерно зіграли діти мужніх олишівців та їхні родичі.

Цього святкового дня спробували стати добрими янголами, щоби подарувати диво іншим, депутат районної ради О. Мисюра, селищний голова С. Малець та волонтери громадської організації «ІНІЦІАТИВА «АКТИВНІ ГРОМАДЯНИ». Вирушили вони у святкову подорож із подарунками, які дуже сподобалися дітлахам. Святвечір у бібліотеці пролетів непомітно, бо був наповнений увагою і теплом. Усі зичили одне одному добра, миру в Україні та в серцях і душах, спокою, Божого благословення.

Віктор КОШМАЛ
і Тетяна ШЕРЕМЕТ,
завідувач Олишівської бібліотеки-філії

«Занурюючи пензлик у натхнення»

У Мистецькій вітальні Чернігівської обласної наукової бібліотеки імені В.Г. Короленка відкрилась виставка картин «Занурюючи пензлик у натхнення» члена ЧНАОХ «Деснянська палітра», чернігівської художниці Віри Летошко.

Народилася Віра Петрівна на Чернігівщині у 1964 році. Малювати почала з дитинства. Навчалася у Республіканській художній середній школі ім. Т. Г. Шевченка у Києві. Займалася декоративним розписом, працює художником-оформлювачем. Улюблені жанри – пейзаж та натюрморт. З 2008 року – член Чернігівського народного аматорського об'єднання художників «Деснянська палітра». Бере активну участь у різноманітних міських та обласних виставках. Твори художниці є у приватних колекціях Європи та СНГ. На виставці «Занурюючи пензлик у натхнення» представлено 20 робіт, виконаних у різних жанрах. Кожна картина відтворена з детальною точністю.

Чарівністю та простотою приваблює село, яскравістю і ніжністю милують око квіти, поетичністю та простором дихають пейзажі. Кожен, хто відвідає виставку, отримає незабутнє враження й можливість опинитися на лоні природи і насолоджуватися її первозданною красою.

Катерина СКРИПКА

З ювілеєм!

З роси й води Вам, Василю Євдокимовичу!

18 січня свій ювілейний 80-й день народження відсвяткував Василь УСТИМЕНКО, якого добре знають не лише на Корюківській землі. Адже Василь Євдокимович – журналіст, краєзнавець, автор, співавтор і упорядник понад 20 книг із історії Чернігівського краю, один із фундаторів Служби спеціального фельд'єгерського зв'язку України, лауреат премій імені Михайла Коцюбинського та Дмитра Яворницького, народний посол України, дійсний член Товариства «Інтелект нації», учасник ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС. Брав безпосередню участь під час створення державної служби і Національного бюро розслідувань України, очолював службу віце-прем'єр-міністра України з питань безпеки і надзвичайних ситуацій, був керівником служби міністра МНС, першим заступником голови громадської ради МНС України, а нині – генерал-майор у відставці. Нагороджений орденами «За заслуги» III ст., Б. Хмельницького III ст., багатьма медалями, Почесною Грамотою Президії ВР УРСР та Почесною Грамотою ВР України. Неодноразово про його невтомну діяльність на благо Батьківщини й рідного краю (а народився Василь Устименко в Жуклі, що на Корюківщині) розповідали різні засоби масової інформації. Бо побував наш земляк не лише у всіх куточках своєї рідної України та Чернігівщини, а й у багатьох країнах Європи, Азії, Америки, Близького і Далекого Сходу, свого часу захоплювався Парижем та Віднем, Лондоном і Будапештом, Самаркандом та Єрусалимом, і, як він сам писав, «долав відстані від шотландського Единбурга до Аляски, перетинав Атлантичний океан, відвідував найвідоміші музеї, театри, парки й палаци світу».

Та більш знаним серед своїх земляків Василь Устименко став на початку 90-х років, коли почало створюватися товариство «Чернігівське земляцтво». Він є членом його Ради, а вже ось упродовж кількох десятиліть – незмінним керівником Корюківського регіонального відділення товариства. Пройшовши довгий життєвий шлях, ніколи не забував своєї малої батьківщини, того шматочка землі, який завжди додавав натхнення та надихав на творчість. І своєї любові до рідної землі Василь Євдокимович ніколи не зраджував. Адже незаперечним фактом є те, що саме він став автором, співавтором та упорядником понад 20-ти книг із історії Чернігівщини. Творчий спадок Василя Устименка переоцінити неможливо: «Ота стежина в ріднім краї» (2005), «Горнусь до тебе, земле рідна» (2007), «Жукля» (2009), «Зведи свій храм. З історії Свято-Покровського трипрестольного храму с. Жукля на Чернігівщині» (2011), «У кожного своя правда. Істина одна» – історія Корюківської трагедії» (2013), «Материк краєзнавства» (2013), «Слово про вчителя» (2015). Тут слід згадати ще й дві книги видання Чернігівського земляцтва, які вийшли у 2000 та 2002 роках, де Василь Євдокимович є упорядником першої та автором другої. Також за його участю побачила світ і ціла низка календарів-щорічників земляцтва, особливим серед яких є календар «Чернігівщина у вогні», присвячений 60-річчю визволення області від фашистських загарбників. А ще – на всі віки Василь Устименко прославив своє рідне село Жуклю й показав усім добрий приклад, як треба шанувати людей та зберігати історію рідного краю. Окрему розповідь треба буде колись написати і про те, як квітнуть і плодоносять на корюківських землях сади, посаджені за сприяння Василя Устименка.

Тож сьогодні від імені всіх земляків хочемо побажати Василеві Євдокимовичу міцного здоров'я на многії літа, творчої й життєвої наснаги, щоб Ви, шановний, не втомлювалися досліджувати історію рідного краю, писати нові книги та радувати всіх нас черговими здобутками. Нехай доля й надалі буде щедрою та прихильною до Вас, шановний ювіляре! З роси і води Вам!

Андрій НАВРОДСЬКИЙ
та газета «Деснянська правда»

Ексклюзивне інтерв'ю для «Деснянської правди»

Олександр ЛЕВЧЕНКО – голова Городнянської райради і запорозький козак із Гуляйполя

Олександр Миколайович ЛЕВЧЕНКО – людина, котра вважає, що село і його люди – то основа держави. Тому й за професію обрав собі сільськогосподарську інженерію, і все своє життя працював на благо села. Нині ж, ставши рік тому головою Городнянської районної ради, живе у своїй Солонівці, щодня добираючись на роботу до Городні.

Олександр Миколайович знає всі проблеми села й району зсередини. А сільчани його поважають. Бо такого «технаря»-винахідника в усій області ще пошукати. Вміє районний голова полегшити працю на селянському обійсті. Ще й усім охочим подарувати «патент» на свій винахід.

– Отже, ви здалеку приїхали до Городні?

– Народився я у Запорізькій області. Моя батьківщина – село Трудове Гуляйпільського району. От мені часто й кажуть: і як воно поєднується – вже ж чи трудися, чи гуляй *(усміхається)*. Село моє було невеличким. Нині там уже нічого нема... але залишилися пам'ять і дитинство. Батьки вже в інших світах... Але коли випадає, їдемо в гості до двох моїх сестер. А Гуляйполе – це батьківщина Нестора Махна. Давно вже відомо, що батько Махно був людиною освіченою. Я чимало читав про цю постать у нашій історії. Багато книжок про нього роздав. А нині у мене залишилися спогади про нього останньої дружини Галини Кузьменко. Дуже цікаві. Але це до слова. Запоріжчина ж – край козацький, вільний. Отож ця воля живе в серцях моїх земляків.

А сім'я моя селянська. Батько механізатором трудився, а мама – дояркою. З дитинства, скільки себе пам'ятаю, завжди з татом був на комбайні влітку. Вранці він мене так піднімав із ліжка: «Синку, у степ!» Я і своїх синів так будив малими, та й тепер так само жартую.

Коли був хлопчаком, моєю справою було о п'ятій ранку корівку виганяти на пашу, а коли підріс, то батькові допомагав. Буває, гуляєш із молоддю до опівночі. А тоді, здається, не встигнеш очі заплющити, а вже й прокидатися пора.

– І як же ви степ на ліси проміняли?

– Це ціла історія. Звичайно, край там багатший. А степ, його ниви – то в серце запало ще змалку. Уже у виші на практиці я, мабуть, найдосвідченішим комбайнером був. Навчався у Мелітопольському інституті механізації. Інших планів у мене й бути не могло. По закінченні вузу збирався викладати у профтехучилищі біля Азовського моря. У мене був хист до викладання, я свою групу завжди підтягував напередодні іспиту. Й успішно. Займався ще науковою роботою у відомого професора Карпуші, вивчав різні технології господарювання на землі. Але доля є доля. На розподіл ми, троє друзів, зайшли разом. У залі сидів голова колгоспу імені Калініна з Чернігівщини, Городнянського району, села Солонівки Микола Петрович Бас. Він розповів про перспективи свого господарства, району. Вони були цікавими. І того 1980 року разом із нами трьома в район на роботу приїхало аж дев'ятеро молодих спеціалістів-інженерів. Я став працювати головним інженером колгоспу імені Калініна. А потім несподівано мене обрали головою сільради, на два села – Солонівку й Полісся. Ми тоді відремонтували будинок культури, ФАП, колодязі по селах. У господарстві були вівці. І молодь гуртувалася, ходила для них рубати ялинові лапи. Господарство тоді виділяло автобус, і ми їздили на різні екскурсії. А в будинку культури у нас була така дискотека, що з навколишніх сіл приїздили відпочивати. Я був тоді дуже молодим, завзятим. До того ж добре знав техніку й механізацію загалом. Тому, навіть не відбувши каденції, почав працювати в управлінні сільського господарства інженером із нової техніки. Й після цього моє життя весь час було пов'язане із сільським господарством Городнянщини. Це дуже цікава робота. Наприклад, коли в район придбали комбайни «Дони», ми їздили з комбайнерами на навчання. То була вже новація – електроніка, електрогідравліка... Тоді ж чи не головною культурою на Городнянщині був льон. І ми впроваджували механізовану технологію його збирання в рулони. Я особисто знайшов та привіз 16 пресів. Але виникло питання різної їх якості. І від того лінія на льонозаводі працювала не на повну потужність. І от коли ми їздили з Житомирським інститутом льонарства, просто в дорозі мені спала на думку ідея, як це вдосконалити. Ми поставили редуктор на преси, й відтак оберти зменшилися. Така технологія стала у пригоді льонозаводу. А через рік інститут привіз схожу технологію. Далі вже пішли і промислові приставки. Приємно, що ми додумалися до цього першими.

– Своє щастя теж зустріли на Городнянщині?

– Так, мою дружину-полісяночку Валентину Олександрівну. Вона родом із Солонівки. У нас троє дітей – старша донька Наталка і двоє синів. Маємо чотирьох онуків. Анечка вже школярка, вона гарно навчається, любить малювати. А Єгорко, Маша та Вероніка – ще малюки. Сини у мене гарно виховані. Як я вже казав, не бояться рано вставати «у степ», вони дуже люблять техніку, землю. Я їх усього, що знаю, навчив. Євген – аграрний менеджер. Олександр – інженер, працює механіком у Держлісгоспі. І спокою мої хлопці мені не дають. Побачили ось публікації в Інтернеті про «домашні» технології й тепер мають плани, аби ми разом зробили крупорушку, просорушку для свого господарства. У нас і худоба є. І трактори, й комбайн, аби полегшити працю на обійсті й на землі.

– Ви й на посади голови райради переймаєтеся сільським господарством.

– Аякже. Я ж увесь час цим займався. Мені довелося попрацювати й на комбікормовому заводі. Там я очолював підсобне господарство. Було понад півтори тисячі гектарів землі, техніка. Далі працював заступником керівника управління сільського господарства. Тоді, на початку нового тисячоліття, якраз відбувалися реформи на селі. Спершу все пішло гарно. А далі почався спад. Безгрошів'я. Зубожіння. Вирізали худобу. І люди якось збайдужіли до господарства, землі. У районі з 36 господарств 19 стало банкрутами. У 2010 році, коли я працював заступником голови РДА, у нас було в обробітку 15 тисяч гектарів землі. Нині вже до 40 тисяч гектарів у районі обробляється.

Стор. 4 ▶

Новини. Кримінал

Аж 36 тис. га «незаконних» мисливських угідь

Прилуцька місцева прокуратура звернулася до господарського суду з позовом про визнання недійсним договору про спільну діяльність, згідно з яким суб'єкту господарювання передано у користування 36 тис. га мисливських угідь.

Як встановлено, у 2006 році рішенням Чернігівської обласної ради мисливсько-рибальському підприємству Ічнянського району передано у користування 114,2 тис. га угідь для ведення мисливського господарства.

Водночас, незважаючи на вимоги Закону України «Про мисливське господарство та полювання», щодо виключних повноважень обласних рад по передачі мисливських угідь у користування, підприємство у 2009 році уклало договір та фактично передало до січня 2027-го іншому товариству частину угідь площею майже 36 тис. га для спільного ведення мисливського господарства.

Реалізовуючи конституційну функцію представництва інтересів держави в суді, прокурор звернувся до суду задля усунення порушень закону й захисту інтересів держави.

Поліцейських «застукали» «на гарячому»

Слідчим відділом прокуратури області повідомлено про підозру двом працівникам поліції у скоєнні кримінального правопорушення (одержання за попередньою змовою неправомірної вигоди, поєднаної з вимаганням).

Як встановлено досудовим розслідуванням, у грудні минулого року правоохоронці під час здійснення охорони громадського порядку у Прилуках за порушення правил дорожнього руху зупинили транспортний засіб і вимагали від водія 8 тис. грн. неправомірної вигоди за нескладення протоколу про адміністративне правопорушення.

Під час одержання коштів правоохоронців було викрито. Тривають необхідні слідчі та процесуальні дії.

Ні — контрабанді

Два пакунки з необробленим камінням виявили співробітники Чернігівської митниці разом із прикордонниками у пункті пропуску «Сеньківка» під час здійснення митного огляду салону автомобіля «VOLKSWAGEN». Керував ним громадянин України. Окрім нього в автомобілі було ще вісім пасажирів. Усі прямували за межі країни.

У салоні авто виявили чорний поліетиленовий пакет, обмотаний скотчем. Водій повідомив, що його він везе як передачу. Пояснив, що там – радіозапчастини. Пакет відкрили. У ньому була картонна коробка червоного кольору, а в ній – іще два обгорнуті скотчем пакунки. Всередині – необроблене каміння жовто-коричневого кольору, 33 штуки, вагою трохи більше двох кілограмів. Оскільки жодних документів на цей товар не виявилося, каміння було прийнято митницею на зберігання.

Для проведення ідентифікації товару та визначення його вартості каміння направили на експертизу до спеціалізованої лабораторії. Висновок експертів підтвердив, що це бурштин. Вартість наданого на експертизу бурштину становить 228 870 гривень. Такий товар при переміщенні через кордон підлягає обов'язковому декларуванню.

Порушень у ПТУ – на півтора мільйона гривень

Протягом 2016 року фахівцями Держаудитслужби проведено 6 ревізій фінансово-господарської діяльності у професійно-технічних навчальних закладах області, під час яких виявлено фінансових порушень, що призвели до втрат, на загальну суму 1 524 200 гривень.

Зокрема, безпідставно витрачено 535,6 тисячі на навчання за державним замовленням осіб, які раніше вже здобули робітничий фах. Також із порушенням законодавства на підготовку молодших спеціалістів використано 207,4 тисячі субвенції Державного бюджету на підготовку робітничих кадрів.

Водночас встановлено порушень із виплати працівникам заробітної плати й виплат, прирівняних до неї, на суму 271,6 тисячі. Також коштами загального фонду Державного бюджету покрито видатки спеціального фонду на суму 250 тисяч. Крім того виявлено порушень щодо організації харчування учнів, використання коштів, які необхідно було перерахувати до бюджету, та інших незаконних видатків на загальну суму півмільйона гривень.

За недотримання законодавства на 16 посадових осіб складено протоколи про адміністративне правопорушення. Про результати ревізій проінформовано органи прокуратури.

Школяр побував під колесами автобуса

У Прилуках, на перехресті вулиць Київської та Гімназичної, водій автобуса не впорався з керуванням і здійснив наїзд на пішохода, 2005 року народження.

Хлопчик вибіг на проїжджу частину дороги поза межами пішохідного переходу на заборонений сигнал світлофора. Внаслідок пригоди юний пішохід отримав тілесні ушкодження.

Вовки тероризують Неданчичі

Як повідомляє місцева жителька Світлана Веремейчик, останнім часом до села заходять зграї голодних вовків, які нападають на місцевих собак. Причому тварини заходять до села не лише вночі, а й удень.

Зокрема, останню подію, яка сталася в селі, жінка описує так: «15 січня о сьомій годині ранку зграя вовків забігла на подвір'я жительки села Олени Кулік та загризла вівчарку вагою 60 кілограмів. Господарка нічого не змогла вдіяти, розлючених вовків була ціла зграя. Вбиту вівчарку вовки розідрали і з'їли».

Селяни, побоюючись того, що вовки почнуть нападати на людей, неодноразово зверталися по допомогу до Ріпкинської райдержадміністрації та на урядову «гарячу лінію». За словами жінки, незважаючи на те, що у відписках людям повідомляють про виконану роботу, вовків у їхньому селі стало ще більше.

Як поінформував головний мисливствознавець Микола Пиріг, на обліку в області – 144 вовки (станом на лютий 2016 року). За його словами, наразі вже біля Неданчичів було відстріляно десяток хижаків.

Імовірною причиною збільшення чисельності вовків мисливці називають те, що хижаки прийшли з 30-кілометрової зони.